

документації, ризики не проведення торгів або їх оскарження стають мінімальними. По-п'яте, через агрегованість замовлень відбувається об'єднання багатьох замовників в один об'єкт контролю, що у свою чергу, полегшує процес моніторингу таких закупівель як з боку контролюючих органів, так і громадських організацій.

Висновки. Централізовані закупівельні організації – особливий інститут у новій реформованій тендерній системі, який професіоналізує процес закупівель та володіє потужним потенціалом економії фінансових ресурсів країни, що особливо важливо в умовах майбутньої економічної рецесії. Успішне поширення загальноєвропейської практики проведення централізованих закупівель залежатиме від подальшої активізації діяльності новостворених організацій на ринку публічних закупівель у сфері надання консультаційних послуг, організації навчальних семінарів та демонстраційних зустрічей щодо переваг централізованої закупівельної функції, формування ефективної взаємодії із замовниками різних категорій.

Список використаних джерел:

1. *Про особливості створення та діяльності централізованих закупівельних організацій* (Постанова Кабінету Міністрів України) №1216 (2018) Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1216-2018-%D0%BF>.
2. *Про визначення державної установи «Професійні закупівлі» централізованою закупівельною організацією* (Розпорядження Кабінету Міністрів України) № 846-р (2019) Вилучено з <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-viznachennya-derzhavnoyi-ustanovi-profesijni-zakupivlim846centralizovanoyu-zakupivelnoyuorganizacijeyu>.
3. *Про внесення змін до розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 вересня 2019 р. № 846* (Розпорядження Кабінету Міністрів України) № 1407-р (2019) Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1407-2019-%D1%80>.
4. *Про Стратегію реформування системи публічних закупівель («дорожню карту»)* (Розпорядження Кабінету Міністрів України) № 175-р (2016) Вилучено з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/175-2016-%D1%80>.

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ РАЦІОНАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Бойченко Руслан Вікторович

Сумський національний аграрний університет, Україна

Перетворення в сфері економіки і природокористування вносять значні корективи в практику землекористування. Перехід від екстенсивних форм і методів ведення сільського господарства до адаптовано інтенсивних: оптимізації структури сільськогосподарських угідь і структури посівних площ, докорінного поліпшення використовуваних угідь, впровадження ґрунтозахисних систем землеробства. Вважається, що інтенсифікація сільського господарства досягається шляхом форсування розвитку механізації, хімізації. З точки зору екології ґрунтів, хімізація і водна меліорація повинні лише компенсувати втрати їх якості. Однак меліорація призводить до засолення, підйому рівня ґрунтових вод, а хімізація – до забруднення стоку і продукції.

Необхідність термінових заходів, що поліпшують використання і охорону земельних ресурсів обумовлена негативними тенденціями їх деградації і

виснаження. За останні роки збільшились площі сільськогосподарських угідь з незадовільною якістю, зменшилась землезабезпеченість в розрахунку на одну людину. Багато продуктивних земель несприятливі в ерозійному відношенні, сільськогосподарські угіддя засолені, перезволожені або заболочені, забруднені промисловими відходами, радіонуклідами та агрохімікатами, мають підвищену кислотність. Використання земель утруднюється процесами деградації ґрунтів, що діють разом: втрати гумусу, їх ерозії, засолення, забруднення, деградація.

Раціональне використання земельних ресурсів повинне забезпечуватися шляхом посилення роботи по збереженню сільськогосподарських угідь, підвищенню ефективності використання земель, особливо меліорованих, оптимальної організації радіоактивно забруднених територій, активізації робіт по створенню і розвитку системи земельного кадастру, удосконалення державного управління і посилення контролю в галузі землекористування. Необхідна докорінна перебудова, що включає комплекс заходів, направлених на екологізацію сільськогосподарського землекористування:

- формування полів відповідно до ареалів ґрунтів і їх комплексів, а також особливостей рельєфу;
- зменшення площ ріллі за рахунок виведення з обороту деградованих земель (вони відводяться під лісонасадження, залуження);
- заборона розорювання заплавних земель, збільшення лісистості території і частки полезахисних лісонасаджень;
- відмова від застосування пестицидів, перехід на агротехнічні, біологічні й механічні заходи боротьби з бур'янами, шкідниками і хворобами;
- розширення мережі заповідних територій і так званих мікрозаповідників для збереження генофонду і чисельності корисної ентомофауни, генофонду рослинного і тваринного світу, ділянок непорушених територій;
- організація екологічного моніторингу за станом ґрунтів і інших компонентів навколишнього середовища.

Список використаних джерел:

1. Гуторов, О.І. *Екологічно-економічна оцінка сільськогосподарських земель та проблеми їх сталого використання*. Вилучено з: http://www.nbu.gov.ua/portal/chew_biol/Ayrion/2010_13/GVTOROV.pdt.
2. Добряк, Д.С. (2016). Науково-методичні погляди до інтенсифікації використання земельних ресурсів сільськогосподарських підприємств. *Вісник ХНАУ. Серія «Екологічні науки»*, № 1, .64 – 70.
3. Бойченко, Р.В. (2014). Охорона земель сільськогосподарського призначення як основа їх раціонального використання. *Вісник Львівського національного аграрного університету: економіка АПК*. Львів. нац. аграр. ун-т, № 21 (1), с. 419 – 427.